

Иван Вазов
МОМИН СЪН

Спи девойката красива,
спи във сладостни мечти,
но сърце ѝ не заспива,
то е будно и тупти.

Нейното лице веднага
тихо се зарумени,
тя ръката си протяга,
нещо за да отстрани.

Виж, как тя се поизвива,
силно дъха и завчас
със ръце гърди покрива,
нещо бълби с полуглас.

Да, тя бълби, тихо шушне,
тъй зефирът си мълви
листовете кога полюшне,
ил високите треви.

Тоя шепот да опиша
никога не щъ умя:
тук, приятелю, въздиша
млада, хубава мома,

що в съня си чуден, златен
гледа сладостни неща –
че един младеж приятен
я цалува по уста.

И която без да иска,
пълна с упоение тук,
до гърдите си притиска
тоз безплътния съпруг.

О, блазе ѝ, че сънува
такъв сън безценен, мил!
Ала по-блазе томува,
който го е причинил!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4594>]